

— Тодоре, море, Тодоре,
Да ли е зима кишовна,
Или е лѣто дъждовно —
Та си тъмници прогнаха,
Прогнаха, дори провалятъ?
Тогазъ се Тодоръ обади:
— Нито е зима кишовна,
Нито е лѣто дъждовно,
А майка, море, е тука,
Сѣ плаче, море, сѣ жали,
Затуй тъмници прогнаха,
Прогнаха дори провалятъ,
Отъ нейни сълзи горещи...

Тогазъ си Боянъ извика:
— Тодоре, море, Тодоре,
Тодоре, добъръ вратаринъ —
Я вземи ключа отключи,
Отключи тъмни тъмници,
Съ майка си да се повидя
Доръ живи сме да се пригърнемъ,
Па тогазъ мъртви разгърнемъ!
Тодоръ си Боянъ послуша,
Па взема ключа — отключи,
Отключи тъмни тъмници.
Боянъ се тихо показа:
Ни живъ, ни мъртавъ — посърналъ;
Брада му дълга порасла,
Нокте до лакти стигнали.
Като го майка видѣла —
Живи се двама пригърнали,
Но мъртви сж се разгърнали...

Хр. Боневъ.

